

[Udenrigsministeren.]

vention om det ydre territorialfarvand og den tilstødende zone, konvention om det åbne hav, konvention om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder samt valgfri protokol vedrørende tvungen bilæggelse af tvister.

De nævnte konventioner blev undertegnet af Danmark i Genève den 29. april 1958 under afgivelse af ratifikationsforbehold. Sammen med den ligeledes på konferencen undertegnede konvention om den kontinentale sokkel, som Danmark ratificerede i 1963, udgør konventionerne en enhed. Den 30. maj s. å. redegjorde den daværende stats- og udenrigsminister her i tinget for forløbet af de på Genèvekonferencen stedfundne forhandlinger.

Det kan forekomme at være en uforholdsmæssig lang tid, der er gået, inden der fremsættes forslag om ratifikation af disse konventioner, men der er årsager hertil.

Det er klart, at en stillingtagen til et så omfattende konventionsmateriale — helt bortset fra det betydelige oversættelsesarbejde — forudsætter tidkrævende overvejelser. I disse overvejelser har følgende ministerier været inddraget: statsministeriet, finansministeriet, justitsministeriet, forsvarsministeriet, handelsministeriet, fiskeriministeriet, ministeriet for offentlige arbejder og ministeriet for Grønland.

Den væsentligste grund til, at der ikke tidligere er fremsat forslag om Danmarks ratifikation, har været ønsket om at bringe den interne danske lovgivning i overensstemmelse med konventionerne. Jeg tænker herved især på det arbejde, der har været udført i forsvarsministeriets udvalg til fastlæggelse af det danske søterritorium, og som den 21. december 1966 resulterede i udstedelsen af en kgl. anordning om afgrænsningen af søterritoriet, hvorved der indførtes et system af rette basislinjer ved de danske kyster. På tilsvarende måde foretoges ved kgl. anordning af 12. marts 1964 en justering af basislinjerne ved Færøerne i forbindelse med overgangen til en ren tolvmilegrænse for

fiskeriet, ligesom der for Grønlands vedkommende indførtes et system af rette basislinjer ved kgl. anordning af 27. maj 1963. Det siger sig selv, at fastlæggelsen af de danske basislinjer er sket under nøje iagttagelse af de herhenhørende bestemmelser i konventionen om det ydre territorialfarvand og den tilstødende zone.

Ved overvejelserne om tidspunktet for en dansk ratifikation af Genèvekonventionerne har det heller ikke været uden betydning, at konventionerne først er trådt i kraft på et relativt sent tidspunkt, da der til ikrafttrædelse af hver enkelt konvention kræves, at 22 lande har deponeret deres ratifikationsinstrumenter. Konventionen om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder trådte således i kraft så sent som i 1966.

Som det vil fremgå af bemærkningerne til nærværende forslag, er konventionerne nu ratificeret af et nogenlunde repræsentativt antal stater, nemlig henholdsvis 33, 40 og 25 stater, medens 34 stater har tilsluttet sig den valgfri protokol. Blandt de lande, som har ratificeret alle 3 konventioner, er USA, Storbritannien og Sovjetunionen og af vesteuropæiske lande desuden Finland, Nederlandene, Schweiz og Portugal. Endvidere har Italien ratificeret territorialfarvandskonventionen og konventionen om det åbne hav.

Regeringen kunne have ønsket, at yderligere en række lande, deriblandt ikke mindst Norge og Sverige, havde set sig i stand til at ratificere konventionerne samtidig med Danmark. De oplysninger, vi har modtaget om baggrunden for, at Norge og Sverige endnu ikke har taget skridt til en ratifikation, er imidlertid ikke af en sådan karakter, at regeringen har ment, at de kunne begrunde en yderligere udsættelse af Danmarks ratifikation. Norges og Sveriges særegne kystkontur har bevirket, at der i disse lande anlægges en fra territorialfarvandskonventionen afvigende vurdering af principperne for dragning af rette basislinjer. De to lande har i øvrigt ment i det hele at mangle det